

Viborg, Feldborg, Balsgaard og Randbøl, vil den foreslaaede Forandring medføre en virkelig Forhøielse af nuværende og tidligere Embedsindtægt; men dette er kun en i og for sig billig og retfærdig delvis Udjævning af den bestaaende store Forskel mellem disse 4 og de andre 18 Skovriderebeders Lønningsforhold. Fuldstændig Udjævning vil den foreslaaede Forandring ikke tilvejebringe, da Embedsjorden paa disse Hødedistrikter er af saa overmaade ringe Beskaffenhed og ved sit større Areal forarsager saa uforholdsmæssig store Driftsudgifter, at Skovriderne paa disse Distrikter selv med iøvrigt lige Lønning altid ville være uheldigere stillede i økonomisk Henseende end Skovriderne paa de andre Statskovdistrikter — ja paa Randbøl Distrikt er Skovriderjorden af saa slet Beskaffenhed, at Ministeriet allerede for flere Aar siden paa Skovriderens Andragende har maattet inddrage en ikke ubetydelig Del af Embedsjorden under Stovarealet uden Erstatning, fordi denne Del af Jorden var saa slet, at dens Dyrkning Aar efter Aar medførte direkte Pengetab. Naar Lønningen — hvad der ligger nær — betragtes som Bederlag for Arbejds Art og Mængde, kan der ikke siges at være god Mening i at lade dens Størrelse (endog saa i forholdsvis høi Grad) være afhængig af Udbyttet af Auktions salg; thi det er meget langt fra, at Skovriderens Virksomhed i denne Retning stiller særligt Krav til hans Arbejde og Dygtighed; tværtimod stille Hødedistrikter, der saaledes som Feldborg og Balsgaard ere blevne saa overordentlig stærkt udvidede i den sidste Tid, sammenligningsvis saameget større Fordringer til Bestyrerens Evner og ihærdige Arbejde, at der snarere kunde være Grund til at bestemme en høiere Lønning for dem end for andre Distrikter. Og saa Statskovbrugets egen umiddelbare Interesse kræver at undgaa saa store Forskjelligheder i Lønningsvilkårene paa de enkelte Distrikter. Thi det er indlysende, at der ved Ledighed i de baade forholdsvis lavt og i og for sig utilstrækkeligt lønede Embeder — et Misforhold, der hyderligere forøges ved, at det ledige Embede skal besættes med en Skovrider af 2den Klasse med en Lønning af 1,400 Kr., indtil han efter en forud uberegnelig Tid kan oprykke i 1ste

Klasse — ikke vil være en saadan Efter-spørgsel efter Ansættelse, at man altid kan være sikker paa at kunne gjøre et godt Valg, og i Betragtning af de nævnte Forhold vil det derhos være meget vanskeligt at nægte en Skovrider i et saadant Embede Forslyttelse efter nogen Tids Forløb, da dette er den eneste Maade, hvorpaa man under den nugældende Lønningsmaade kan forskaffe ham en taaleligere økonomisk Stilling. Men heri ligger en dobbelt Mislighed, idet det dels ingenlunde er sikkert, at en Skovrider, der tilfredsstillende har bestyret et Hødedistrikt, altid vil kunne gjøre Fyldest i den høiit forskjellige Bestyrelse af et Lovskovdistrikt, dels er aldeles sikkert, at en hyppigere Vexel i Hødedistrikternes Bestyrelse, der netop i særlig høi Grad kræver Erfaring og Kjendskab til de forhaandenbare Forhold, nødvendigvis maa virke hæmmende og skadelig paa Stovkulturens Fremgang. Stilles derimod Hødedistrikterne paa lige Fod i økonomisk Henseende med de 4 à 5 Gange saa talrige andre Stovdistrikter — i alt Fald saa nær paa lige Fod med dem, som den uundgaaelige Forskel af Embedsjorden tillader — tør det ventes, at der baade vil gives rigeligere Velighed til Valg ved disse Embeders Besættelse, og at den Skovrider, der finder sig paa sin Plads som Hødedyrker og har faaet Interesse for denne Virksomhed, ikke vil se sig drevet til at søge Forslyttelse af økonomisk Nødvendighed. De store Summer, Staten i en Aarrække anvender til Kjøb af Hødestrækninger til Stovkultur, og de betydelige Udgifter, som denne Kultur kræver Aar efter Aar, maa i høi Grad opfordre til at søge at sikre sig tilfredsstillende Resultater gennem den bedst mulige Bestyrelse, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at jo en Fare for det modsatte vil blive fjernet ved den her foreslaaede Lønningsforandring, hvis direkte finansielle Betydning er aldeles forsvindende. Var den gennemført i Aarene 1873—74 til 77—78, vilde den, eftersom Skovridernes Auktionsprocenter afholdes direkte af Statskassen (Finantslovens § 2 II. B. 1. b. „Salgsudgifter“) kun have medført en Merudgift af gennemsnitsvis 2,470 Kr. aarlig og i de to hidtil ubelidige Finantsaar nemlig 18⁸⁶/87 og 18⁸⁷/88 en Merudgift af henholdsvis 3941 Kr. og 4697 Kr.